

gyndes mindst 1 år efter lovens ikrafttræden. Samtidig vil forberedelsen af en ejerlavssanering sikkert i flere tilfælde tage længere tid end en rent kommunal sanering, fordi ejerlavssaneringen i vid udstrækning må forberedes gennem forhandlinger med ejerne. Reglen tager således alene sigte på, at der ikke skal opstå en periode, hvor man rent faktisk ikke kan komme i gang med saneringerne, hvilket vil være så meget mere uheldigt, som de nærmeste år — indtil de store årgange melder sig på boligmarkedet omkring 1962 — skulle frembyde bedre muligheder for fremskaffelse af erstatningsboliger.

Udvalget er af den opfattelse, at det af selve bestemmelsens formulering fremgår, at den alene er tænkt og alene kan administreres som en overgangsregel. Dels er den begrænset til 3 år, og dels skal særlige hensyn

til saneringens fremme begrunde en udelukkelse af sanering ved ejerlav.

Udvalget må anse det for nødvendigt, at den pågældende overgangsbestemmelse bibeholdes i lovforslaget.

Venstres og det konservative folkepartis udvalgsmedlemmer har under udvalgsarbejdet stillet forslag om, at § 27, stk. 3, i forslag til lov om sanering af usunde bydele udgår, men vil, da der ikke kan skabes flertal herfor i udvalget, efter omstændighederne afstå fra at stille ændringsforslag og tiltræder herefter lovforslaget.

Idet *udvalget* i øvrigt henviser til bemærkningerne til nedenstående ændringsforslag, som er stillet af boligministeren og tiltrådt af udvalget, indstiller det begge lovforslag til *vedtagelse* med de foreslåede ændringer.